

[Køpke Christensen]

handelsskole i visse timer og omvendt også en handelsskolelærer på AMU-centrene. Man har set, at en lærer er blevet afskediget på grund af for få timer ét sted, og derefter ser man, at man ansætter en mand på en helt anden uddannelsesinstitution og giver vedkommende en ny uddannelse i stedet for at benytte sig af dem, der bliver afskediget et andet sted, og som allerede har kvalifikationer.

Herudover er der et tredje aspekt, og det er, at der også er store muligheder med hensyn til, at de ansatte lærere nemt kan bruges både på et AMU-center og på en handelsskole. Det var jeg inde på før, og jeg synes, det er vigtigt, at man ikke tror, at systemet er så stift, at det ikke kan lade sig gøre. Det kan altså praktisk lade sig gøre, og det sker også visse steder. Men jeg ved også, at der er nogle regioner, hvor man ikke gør det. Der er noget, der hedder lokalpatriotisme også med hensyn til skoler, og derfor mener vi, at der bør komme et lovinitiativ.

Edb kan indføres – og er indført – også i administrationen, og derfor er der ingen problemer i at have en fælles oversigt med hensyn til f.eks. timefordelingen. Efter vores opfattelse må det være sådan, at man kan gå ind på en skærm og se, at den og den skole har ikke for mange timer til den og den lærer på det og det tidspunkt, og så kan man altså bruge den pågældende lærer et andet sted. Det er en fordel også på den måde, at man måske kan undgå at føre nogen ud i arbejdsløshed. Der er altså mange aspekter i dette beslutningsforslag.

Jeg vil gerne takke for den positive behandling; der var, som jeg indledte med at sige, trods alt mange positive reaktioner på forslaget, men det vandt åbenbart ingen flertalstilslutning. Men jeg er overbevist om – og det vil jeg gerne understrege – at inden for kort tid vil noget lignende blive gennemført her i Tinget. Det har vi set mange gange, og det kunne jo være, fordi dette forslag kommer fra det forkerte parti.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg er ked af, hvis jeg er blevet opfattet som negativ, og jeg vil gerne sige til fru Annette Just, hr. Køpke Christensen og hr. Holger K. Nielsen, at jeg er enig i målet, at disse institutioner skal samarbejde i hvert fald så meget, at der ikke bliver tale om ressourcspild, og så kunderne ikke føler, at den ene hånd ikke ved, hvad

den anden gør. Jeg tror også, jeg erklærede mig enig i de mål.

Så bliver jeg nødt til at tage forbehold med hensyn til midlet. Det hænger jo også sammen med, at det altså ikke er undervisningsministeren, der leder og fordeler arbejdet i regeringen, det er statsministeren, og dette at stå her og sige ja til en ressortændring ved behandlingen af et beslutningsforslag, det kan man ikke forlange. Jeg kan da godt røbe, at det naturligvis er enhver undervisningsministers drøm, at disse nærtstående institutioner befinder sig under samme hat, men dels er det altså statsministeren, der bestemmer det, og dels skaber det nogle nye grænseflader, og noget organisationskludder skaber det også, så det er ikke problemfrit. Derfor siger jeg: Skulle vi nu ikke prøve at opnå nogle af de samme hensigter, som ligger bag forslaget, ved at gå det, jeg kalder den markedsøkonomiske vej? Jeg vil gerne forklare lidt nærmere, hvad jeg mener.

Når forslagsstillerne skriver tre gange i et beslutningsforslag på 12 linier, at skolerne skal samkøres, vil jeg spørge, om der ikke i stedet burde stå, at skolerne skal konkurrere på lige vilkår. Jeg mener f.eks. ikke, at de skal have fælles udstyr og fælles personale, men de skal have økonomiske incitament, så de af sig selv sørger for at få udnyttet ledige læretimer, om ikke andet så ved udlån til naboinstitutioner, og så de af sig selv får udnyttet ledigt apparatur ved, at naboinstitutionen betaler for at låne det i den periode, hvor man ikke selv bruger det.

Det er jo på den måde, man i den private sektor, uden at have et ministerium til at koste rundt med sig, økonomiserer med ressourcerne og ikke ved, at man samkører virksomhederne. Så jeg vil altså fastholde, at min holdning er lidt mere præget af de almindelige spilleregler i den private sektor end det, forslagsstillerne her beskriver. Jeg vil blot bede forslagsstillerne om at prøve at tænke i de baner, at måske skulle man i stedet for have mere fri konkurrence, flere incitament, sådan at kunderne ikke mærker, at det er forskellige ministerier, sådan at det er institutioner, der er selvstyrende med økonomiske incitament til at udnytte ressourcerne så godt som muligt, og kan de ikke selv udnytte dem, så sørger de for at udlåne dem til andre – mod betaling naturligvis. Det er jo det, der ligger bag erhvervsuddannelsesreformen, at skolerne nu bliver til virksomheder, som kører på